

EXHIBIT A.384

(2 of 3)

Date: June 28, 2005

9

Case No.: 5398/03

First, it must be noted that the Defendant himself answers this question in his statement¹⁹, in which he confirms his nickname from childhood as "Bazbaz". This is the place to indicate that it is not a common or usual nickname (such as the teknonym-based naming of a person after his firstborn son, such as "Abu Mohamed", of which there are thousands of instances). The uniqueness of this nickname, along with the other personal details of the Defendant, indicates the congruence between him and the Defendant.

But the conviction of the Defendant for the severe offenses that are attributed to him does not rely on this alias only, but also on his personal identification by the witnesses of the prosecution, with whom he had good relations. Concerning the arguments that the prosecution witnesses had "gotten confused" or that they meant another person, extensive examination of the evidence material reveals that there is no substance behind this. The Defendant confirms in his statements his acquaintance with the other "protagonists" of the events, the prosecution witnesses who incriminate him, and also admits to committing security offenses with them. Thus, the Defendant admits²⁰ his acquaintance with Nasser Aweis and shooting, together with him, at an IDF position, and also performing an attempt at shooting. The Defendant was also expelled with Nasser Aweis from the Area in 1992, and they traveled to Baghdad together²¹. The conjecture that Nasser Aweis did not know the Defendant and had referred to another Majed Masri in his words is truly fallacious in these circumstances. The Defendant further confirms in his statements that he had delivered money to Mansour Sharim and Mohamed Naifa, and that he also confirmed his personal acquaintance with them. He also confirmed the transfer of a Kalashnikov rifle to Mohamed Naifa (according to the account of the Defendant, due to an internal conflict)²².

[Stamp] P 6: 24

¹⁹ P/ 1, page 8 lines 22-25.

²⁰ See P/ 1, page 2 lines 5-12.

²¹ See P/ 2, page 5 lines 13-24.

²² See P/ 1, page 3 line 26 to page 5 line 21.

Therefore, the acquaintance of the Defendant with the witnesses of the prosecution is explicitly shown by his own statements. But the prosecution witnesses did not stand idle, and they went into further detail concerning their acquaintance with the Defendant. Mansour Sharim identified the Defendant by his full name in his testimony before him and stated that the Defendant was his friend²³. Fahed Sharia gave in his statement²⁴ an exact description of the Defendant, including his workplace as an officer in the Palestinian Police, his age, marital status and his being a father of two daughters (details that the Defendant himself confirmed in his statement) and added that the nickname of the Defendant was "Bazbaz". The prosecution witness Riad Ouda, who even in his biased testimony²⁵ confirmed his personal acquaintance with the Defendant in view of their joint service in the Palestinian Police, also noted in his statement²⁶, which was received and preferred over his testimony, the alias of the Defendant and the fact that he was a member of the "Al Aqsa Brigades" Organization. There is no concern that prosecution witness Ibrahim Habisha would forget the Defendant after he had caused his severe injury when he played with a grenade launcher that he was holding. He also mentioned²⁷ the Defendant by his name and alias and stated his membership in the terrorist organization. **The prosecution witness Mohamed Naifa stated²⁸ the cellular telephone number of "Bazbaz", 059-200596, which is surprisingly similar to the number that the Defendant himself gave in his statement²⁹, 059-200569.**

The Defense Counsel contended that there were genuine flaws in the investigation, insofar as no identity line-up had been held for the witnesses. The Defense Counsel did not provide references to prove his argument and we have not found any substance in it. It seems from all that which has been expansively set forth above that the witnesses know the Defendant well, provided many details that identified him, some of them pointed him out in the courtroom (even if they withdrew their incrimination or gave various odd explanations to account for it). If this is the case, we have before us a situation of witnesses who "pointed out" the Defendant, as a person whom they knew beforehand, rather than the identification of an unfamiliar person using various visual methods (identity line-up), and there is no duty to hold an identity line-up in these circumstances. See also **Y. Kedmi**, On Evidence (1999 edition), second part, pp. 851-852.

This is also the place to address the statistical question of whether it is possible that it is another Majed Masri. The Defendant asked to submit for this purpose a record of the Palestinian Ministry of the Interior concerning the frequency of the name Majed Masri. The defense asked to submit the document based on the testimony of the Defendant.

[Stamp] P 6: 24 [continued]

²³ See the transcript of the testimony of Mansour Sharim dated November 30, 2003, page 1 lines 35-50

²⁴ See P/ 70, page 1 lines 19-22.

²⁵ See transcript of the testimony of Riad Ouda dated March 30, 2004, page 9 lines 18-22, page 10 lines 34-39.

²⁶ See P/ 3, page 4 lines 4-8.

²⁷ See P/ 61, page 2 line 17 and page 3 line 2.

²⁸ See P/ 60, page 25 line 12.

²⁹ See P/ 1, page 2 line 25.

Date: June 28, 2005**10****Case No.: 5398/03**

[The circumstances of the submission were also odd, to say the least. The submission of the document was not requested in the direct examination, but suddenly emerged in the reexamination. The Defendant purported to confirm the list that the Defense Counsel showed, without any explanation as to why this list was authentic or in what ways it was produced.].

The prosecution objected to the submission of the document, and we accepted³⁰ its position that the document could not be accepted other than through its originator. However, in order to placate him, we suggested – which suggestion the parties accepted – that the prosecution submit an agreed upon document that would be produced by the Ministry of the Interior at the Civil Administration.

An inspection of the query indicates that a number of people in the Nablus area answer to the name of Majed Masri, but all of them are especially old or especially young and do not match the description of the Majed Masri who is mentioned in the testimonies of the prosecution as a person aged about 30 – except for one person, who is the Defendant before us. Concerning the argument of the Defendant³¹ that he once learned that there was another person called Majed Ismail Mohamed al-Masri, who took a loan at a bank under his name – inspection of the query will reveal the extent to which this argument is a lie, as the Defendant is the only person who answers to this four part name, not only in the relevant age profile and not just in the Nablus District but throughout the West Bank and even the Gaza Strip.

Therefore, we determine that the Defendant before us is the same Majed Masri, known as “Bazbaz”, who appears in most of the prosecution evidence. We must now examine whether this evidence is enough to lead to the conviction of the Defendant for the acts attributed to him.

The counts of the indictment that are attributed to the Defendant

The proof of the counts of the indictment is based on the evidence of the prosecution as set forth below. The Defendant did not address the matter of proving the facts of the indictment from the evidence material (but sufficed with denying them).

First count of indictment

[Stamp] P 6: 25

³⁰ See transcript of June 14, 2004, pages 11-12.

³¹ *Ibid*, page 11, lines 16-20.

This count of indictment attributes to the Defendant membership in the well-known terrorist organization the "All Aqsa Brigades". The Defendant is incriminated on this count by three of the prosecution witnesses, Fahed Sharia, Ibrahim Habisha and Riad Ouda. These testimonies dovetail with one another, support each other and fulfill the requirement of the evidentiary addition.

Second count of indictment

This count of indictment attributes to the Defendant holding an office in the prohibited organization, insofar as he headed the Al Aqsa Brigades in the Nablus area in 2002, commanded the military operations that the organization performed during that bloody year, coordinated the activity of the military operatives, provided them with arms and financing, which he received from Marwan Barghouti and others and used to take responsibility for the acts of the organization in the media.

Contrary to the insistent denials of the Defendant, it seems that the abundant activity in which the Defendant engaged and his status in the organization were burned into the memory of many operatives, who remembered that he commanded them, the money with which he had enriched them and the weapons that he had provided to them. A long list of prosecution witnesses incriminate the Defendant of that which has been attributed to him in this count of the indictment, as expansively set forth in the summations of the prosecution. For example, Mansour Sharim describes the status of the Defendant in the organization, the large amounts of money that he received from him on several occasions for the purpose of carrying out attacks and that the Defendant had taken the responsibility for attacks on behalf of the organization. Thus, Nasser Aweis described the Defendant as the financer who financed him and also received from him a sum of NIS 12,000. Thus, Mohamed Naifa described the Defendant as the commander of the Al Aqsa Brigades in Nablus, as the one who cleared him to carry out attacks and took responsibility for them on behalf of the organization (the witness sent to him for this purpose a photocopy of the will of Sirhan Sirhan, the murderer in the Kibbutz Metzer attack) and as the one who financed the execution of attacks and provided weapons for that purpose. Fahed Sharia also described at length the status of the Defendant as the one who would give him instructions; as the one who organized processions for the organization, for which purpose he ordered him to distribute photographs of martyrs and shoot in processions; and as the one who transferred weapons from one operative to another on a series of occasions. These testimonies support one another and fully satisfy the demand of the evidentiary addition, and the place of the statement of the Defendant is not amiss in this regard. The Defendant did try, as per his habit, to distance himself from both his membership in the organization and the office that he held therein, but in his statement, he also gave details that verified the incriminating statements made by his colleagues, including the fact that he had transferred money to the people who had incriminated him of doing so (Nasser

[Stamp] P 6: 25 [continued]

Date: June 28, 2005**11****Case No.: 5398/03**

[...] Aweis, Mohamed Naifa, Mansour Sharim), that he had received money from Marwan Barghouti, Munir Makdah (also mentioned by Nasser Aweis) and others, that he had supplied weapons to Naifa, that he had made contact with Arabic television stations, that he had helped build a website for the organization and more.

The facts that are elaborated in this count of the indictment concerning the function of the Defendant, his place in the hierarchy of the organization at the given time and the various actions that he took within his function will be discussed again when we point out the responsibility of the Defendant for the offenses that were carried out on behalf of the organization.

Third count of indictment

This count attributes to the Defendant an offense of shooting at a person, insofar as on a number of occasions, he carried out shooting with his fellow organization members at IDF soldiers. Prosecution witness Nasser Aweis incriminated him in the commission of shooting acts with him. The Defendant also indicated in his statement an act of shooting that was carried out with Nasser Aweis, which provides full evidential infrastructure for the conviction of the Defendant for this count of indictment.

Fourth count of indictment

The prosecution withdrew this charge and we are exempt from discussing it.

Fifth count of indictment

This charge attributes to the Defendant the offense of attempted shooting, insofar as he departed with Nasser Aweis to shoot at IDF soldiers, but in the end they changed their minds after they were discovered by military forces. The Defendant and Nasser Aweis described the event similarly in their statements and we have seen fit to convict the Defendant for this offense.

The responsibility of the Defendant for the acts of murder by virtue of his function

The severe counts of indictment numbers 6-18 attribute to Defendant the responsibility for the deaths of 10 people in the suicide attacks on Jaffa Street in Jerusalem, in the settlement Hermesh and in Kibbutz Metzer, and the injury and attempted murder of others in the same events. All of these murderous acts were carried out by suicide terrorists who had been dispatched on behalf of the Al Aqsa Brigades Organization and by the Defendant and his accomplices.

[Stamp] P 6: 26

Naturally, it is not possible to prosecute the suicide terrorist who sacrificed himself on the altar of the shameful ideology. This does not mean that the people who stood behind him, and who used him as a tool for fulfilling their shameful goals, should evade punishment. Penal law has also recognized the possibility of imposing culpability, including full culpability, on a person who pursuant to his function or status (even an unofficial status, see the "Meshulam" case mentioned below) motivated others to commit offenses.

The responsibility of the heads of the terrorist organization for the acts of the members of the organization – the normative aspect

It is well known that military legal theory accepts the doctrine of "command responsibility", whereby a higher ranking operative is responsible for the acts of his subordinates that have been carried out by his order and with his approval, even if in effect he took a minor or even insignificant practical part in the acts themselves. We feel that anybody who has eyes in his head cannot fail to reach the categorical conclusion that parallel responsibility, albeit in completely different circumstances, must also be imposed on the heads of criminal and terrorist organizations who direct their criminal activity and order the execution of murders by "remote control".

The statements of Honorable Justice Kedmi in Criminal Appeal 5589/98 **Bisan Sultan v. State of Israel**, Supreme Court Compendium 99(3) 98 applies to this case. In that case, the appellant was convicted of the offense of premeditated murder, after it had been proved that he gave his consent and approval to execute the murder and dispatched the primary perpetrator to carry out the murder, and also guided him concerning the method of execution. Justice Kedmi emphasized that were it not for the consent of the appellant, the murder would not have been carried out, and therefore the giving of the approval to carry out the murder was akin to "**the start signal that is fired to signal an athlete to start a race**", and it constitutes "an act of participation in the commission of the offense". Therefore the appellant was convicted as the co-perpetrator and not for soliciting the act, and was the "mastermind of the gang", while one who solicits is outside the inner circle of execution. The Honorable Justice Kedmi further

[Stamp] P 6: 26 [continued]

Date: June 28, 2005

12

Case No.: 5398/03

stated that in the circumstances described above, in which the appellant gave a “green light to murder” and the operative directions as to the manner of execution, his behavior constituted at least “**a hefty amount of solicitation by way of encouragement**”.

In Further Criminal Hearing 1294/96 **Uzi Meshulam et al. v. State of Israel**, PD 52 (5) 1, the Honorable Justice A. Matza ruled that: “**Such a participant – who has full control over the execution and whose action includes not only actions of solicitation and preparation but also directing the acting offenders and overseeing their activity – is to be considered a co-perpetrator to all intents and purposes**”. He emphasized that presence at the crime scene is not a vital basis for a person to be a co-perpetrator, and said:

“In the new legal reality, making presence at the scene a condition for direct responsibility would mean that ‘godfathers’ and leaders of criminal groups, who dispatch to the scene of the act the “small fry” who answer to them, while they lead the criminal activity remotely, would not be considered as co-perpetrators but only as having solicited the offense. And this possibility, which certainly does not reflect the desirable legal theory, is not mandatory in the legal system that is in place either”.

The same judgment was handed down after a thorough analysis of the character of Rabbi Uzi Meshulam and the conclusions of the judges concerning the authority that he held over his followers.

These principles are expressed not only concerning criminal organizations, but also concerning senior officers in terrorist organizations, in the instructive judgment of the Tel Aviv District Court, in Felony Case 1158/02 **State of Israel v. Marwan Barghouti**. See also similar principles that are cited in the above mentioned Barghouti judgment, which are cited in the articles of M. Kremnitzer “**The Perpetrator in Penal Law, a Character Portrait**”, Plilim A (5740-1990) 65, p. 72, and M. Gur-Arieh, “**Parties to an offense – Amendment 39 to the Penal Code in the Test of Case Law**”, Megamot Beplilim, p. 83.

From the specific to the general

[Stamp] P 6: 27

There is no easier task than proving the senior status of the Defendant in the Al Aqsa Brigades Organization in and around Nablus, and his absolute control over the military activity of the organization while he served as the head of the organization in the city. We have seen that the Defendant acted as the commander of the Al Aqsa Brigades in the Nablus area in 2002, and the operatives of the organization answered to him directly. The Defendant was involved in the distribution of money to the operatives of the organization – money which powered the wheels of terrorism. The Defendant coordinated the activity of the members of the organization in the Area and was in contact with Marwan Barghouti, the commander of the Tanzim Organization. The Defendant provided weapons to operatives for executing their tasks and was also involved in additional aspects of the activity of the organization, such as organizing processions and building a website and other such illicit actions.

The following facts of the count of the indictment will reveal how the Defendant was involved in the preliminary preparations for carrying out suicide attacks and how a military operative contacted him in order to get his approval for murdering innocents. It is blatantly obvious that he considered himself the arbiter of life and death in the Nablus area. At the initiative, with the approval and with the blessing of the Defendant, the suicide attacks described below were launched, and he assumes lawful liability for them.

We shall conclude this chapter by mentioning the symbolic fact that within the framework of his capacity, the Defendant was the one who hastened to assume responsibility on behalf of the organization for the suicide attacks that the organization carried out. However, when standing trial for his actions, the Defendant feigned shyness and did not repeat this, but things seem to speak for themselves, and show why there is no room for letting the Defendant evade the responsibility that he assumes, within the framework of his position, for the murderous acts committed by the organization that he headed and for which he hastened to be proud.

But the responsibility of the Defendant for the murderous acts does not end with the “ministerial” level alone, for the Defendant was also involved in performing actual deeds within the execution of the suicide attacks in question, which acts lead him into the framework of the “inner circle” of the perpetrators of the offense, who assume responsibility as direct perpetrators. We shall not discuss the part of the Defendant within the framework of the execution of each of the attacks.

The general chain of events

The Defendant’s denial of the charges against him was general and categorical. The Defendant did not show us any clearly delineated point of dispute, even concerning the parts of the counts of the indictment that had no bearing on him. The defense demanded the proof of every letter and punctuation mark in them, including concerning the events that were carried out after the Defendant was no longer in the picture [Stamp] P 6: 27 [continued]

Date: June 28, 2005**13****Case No.: 5398/03**

(see the chapter dealing with the testimony of Ahmed Barghouti that is referred to above) and was unable to provide a position even concerning the fact of the occurrence of the attacks.

The act of the defense in persistently using a categorical denial, even to the fact of the death of the victims, is regrettable, particularly when the technical material that substantiates these facts was filed with its consent. Unfortunately, we have not been seized by the concern that the Defendant would be held accountable for murders that were not carried out. The large amount of technical evidence that was filed with the consent of the defense substantiates the facts of the events described and the terrible pictures of the murder victims, including small children and leave no room for doubt in this regard.

In effect there is no genuine dispute concerning the chain of events relating to the stages of execution of the attacks either. If we look further, beyond the dust clouds that the prosecution witnesses have attempted to kick up in their various evasive maneuvers, it seems that they (Mohamed Naifa, Mansour Sharim, Nasser Aweis, Ibrahim Abdel Hai) do not effectively deny the execution processes of the murderous acts and focus primarily on (the denial of) the part of the Defendant. In any case, a reading of their statements extensively and elaborately reveals the chain of these events (including the preparations, arming and filming of the suicide attackers and driving them to the murder scene and so on).

Therefore, we have found that the general chain of events has been adequately proved out of the evidence that was brought before us, and it is doubtful whether it is truly disputed, and we shall now focus our view on the part of the Defendant.

Counts 6-8 of the indictment, the attack on Jaffa Street

These counts of the indictment attribute to the Defendant responsibility for the murder of the late Ora Sandler and Sarah Hamburger and an attempt to cause the death of 45 civilians who were injured in the event. The event was executed on behalf and in the name of the Al Aqsa Brigades Organization. The Defendant is charged with having received the suicide terrorist in an apartment in the Balata Camp and having filmed him holding a rifle and a book of the Koran along with Mahmoud Titi. Thereafter, the Defendant dispatched the suicide terrorists, Sa'id, on his last way. After these things, Sa'id departed for Ramallah, where he was sent by Ahmed Barghouti to Jerusalem, where he opened fire [at others] indiscriminately until he was vanquished, but not before he had caused the murder of two women and injured dozens of others.

[Stamp] P 6: 28

Prosecution witness Ibrahim Abdel Hai talks about the part of the Defendant, as set forth in the transcript of his confession in his trial (**P/ 69**, Subsection 6 of the sixth count of the indictment) and the part of the charge relating to the Defendant is based on this testimony. We learn about the background leading up to the event from the statements of Abdel Hai and of Nasser Aweis. The statements of prosecution witnesses 16, 17, Mohamed Masleh and Mohamed Abdullah were filed consensually³² and their content is considered to be agreed to (**Judea and Samaria Single Judge Appeal 114/01, Abu Hilal**). From these statements, along with the transcript of the confession of Ahmed Barghouti, we learn about the responsibility of that Sa'id after having been sent and filmed by the Defendant. The technical material indicates the deadly results of the event. But it is understood that all of the evidence comes together to provide support that greatly exceeds the high level of support that is required for the testimony of Abdel Hai.

It seems that at present, one does not need much imagination concerning the meaning of the act of filming a suicide terrorist who is reading his will before departing on his last journey, and the act of the Defendant in this context speaks for itself. This act, along with the status of the Defendant referred to above, substantiate his place as part of the “inner circle” of the dispatchers of the suicide terrorist and his full responsibility for the attack and its murderous results.

For these reasons, we convict the Defendant for responsibility for the suicide attack on Jaffa Street in Jerusalem, the injury of the civilians and the attempt to murder others.

Counts 9-12 of the indictment, the attack in the settlement Hermesh

This attack was executed by Mohamed Naifa, with the assistance of Akram Abu-Bakar, Osama Eshkar and Amjad Yahya. The Defendant is charged (Subsection A & I of the count of the indictment) of being the one to give explicit approval to Mohamed Naifa to carry out the attack, after which he took responsibility for it on behalf of the organization and transferred to Naifa the sum of \$3,000. In the event, the late Linory Seroussi, Hadas Turgeman and Orna Eshel were murdered and Yuval Eshel was injured.

[Stamp] P 6: 28 [continued]

³² See transcript of hearing dated June 14, 2004, page 1 lines 21-22.

Date: June 28, 2005

14

Case No.: 5398/03

The part of the Defendant arises from the statements of Naifa, which we saw fit, as stated above, to accept. Naifa describes how, after Akram Abu Bakar told him that he had a suicide terrorist who was prepared to carry out an attack, he contacted the Defendant, who approved his execution of the murderous act (or in the words of the Defendant, "Why not?"³³). It shall be emphasized from the words of Naifa that he instructed Akram to continue to work on the attack only after his talk with the Defendant and receipt of approval from him. Naifa also describes how, after the attack, the Defendant assumed responsibility for the attack on behalf of the organization and also transferred the amount of money to him.

Naifa's words are supported by none other than the statement of the Defendant, who confirmed that he had handed money over to Naifa the day after the attack for erecting a mourning tent for the martyr³⁴. The other persons involved in the attack, whose statements were filed consensually³⁵, substantiate the facts of the charge in general and the technical material substantiates its deadly results and the injury of Yuval Eshel, whose late wife Orna was murdered before his very eyes.

We can see how the Defendant had complete control over the execution of the attack, and its perpetrators answered to him, by words and by actions, before it and after it. The Defendant assumes full responsibility for the event that was dispatched with his blessing, approval and financing, and which he hastened to assume responsibility for, and we convict him for this responsibility.

Counts 13-18 of the indictment, the Metzer attack

In this event, too, the suicide terrorist, Hayat Hadem Sirhan Sirhan, was dispatched by Mohamed Naifa to Kibbutz Metzer. In his shooting spree in the kibbutz, Sirhan murdered the children of the Ochayon family, Matan and Noam, their mother Revital and kibbutz residents, the late Tirza Damari and Yitzhak Dori.

Examination of the statements of Naifa indicates that once again, he contacted the Defendant, informing him that he had another suicide terrorist who was prepared to be dispatched and a request to arm him with a weapon, and the Defendant saw to this. Thereafter, Naifa asked the Defendant to take responsibility for the attack, and had the film of Sirhan reading his will transferred to him.

[Stamp] P 6: 29

³³ See P/ 60, page 4 line 25.

³⁴ See P/1, page 5 lines 5-9.

³⁵ See transcript of September 2, 2003, page 3 lines 27-28.

The Defendant himself supports the statements of Naifa significantly (while taking the sting out of those things, as per his habit) by indicating in his statement that he had provided Naifa with a weapon (he contended that this was following an encounter that Naifa had with another person) and that after the attack he called the television station to announce that he objected to carrying out attacks within the State of Israel. Needless to say, this endnote alongside the account of the Defendant is not reliable for our purposes. The Defendant made no effort to repeat this evasive account in his testimony and distanced himself from any involvement with Naifa and providing a weapon.

The other prime suspect involved in the event, Osama Sakar, who did not mention the Defendant, substantiated the facts of the indictment related to the preparations for sending Sirhan on the murder mission and the technical material from the scene of the massacre confirms its deadly results.

The hierarchy of relations between Naifa and the Defendant have already been described above and the acts that were performed before and after the attack substantiate the responsibility of the Defendant pursuant to his authority over the perpetrators of the murder and giving the approval for the attack and taking responsibility for it. But this time too, besides "ministerial responsibility", the Defendant also has significant responsibility for the attack as the one who actually provided the murderers with the weapon that took the lives of the residents of the Kibbutz. There is no doubt that the Defendant bears full responsibility for the murderous event and we convict him of this.

19th count of the indictment

This count attributes to the Defendant the offense of conspiring to cause intentional death, insofar as he was involved in the plot to dispatch Sirhan to carry out another attack after the Metzer attack.

This charge is also based on the statements of Mohamed Naifa, who described how it was decided, after finding that Sirhan was still alive after the murderous attack in Kibbutz Metzer, to send him again to carry out a suicide attack,

[Stamp] P 6: 29 [continued]

Date: June 28, 2005**15****Case No.: 5398/03**

for which purpose he contacted the Defendant. The Defendant gave his consent to the plan and also granted the request of Naifa to provide him with a weapon, and the gang members also departed to Nablus to meet him and take the weapon from him, but they were arrested before they did so.

We have already dealt with the considerable support for the statements of Naifa on a series of matters. There is no doubt that this conspiracy is part of a single "factual sequence", which relates to terrorist attacks that were carried out by Naifa and the Defendant within the framework of the organization and through Sirhan; therefore, we consider these to support the matter of incrimination of the Defendant for this charge too.

We have also discussed the course of action and the connection between the Defendant and Naifa and there is no doubt that the approval of the murderous plan by the Defendant and his commitment to provide a weapon make him an accomplice in the conspiracy.

In summation, we convict the Defendant of all of that which has been attributed to him, except for the fourth count of the indictment, which the prosecution has withdrawn.

Right of appeal as prescribed by law

Handed down and notified, June 28, 2005, at the office. The court clerk will provide a copy to the parties.

[Signature]**Judge**

[Signature]**President of the Court**

[Signature]**Judge**

[Stamp] P 6: 30

IN THE UNITED STATES DISTRICT COURT
FOR THE SOUTHERN DISTRICT OF NEW YORK

MARK I. SOKOLOW, *et al.*,

Plaintiffs,

vs.

THE PALESTINE LIBERATION
ORGANIZATION, *et al.*,

Defendants.

No. 04 Civ. 00397 (GBD) (RLE)

DECLARATION OF RINA NE'EMAN

Rina Ne'eman hereby certifies as follows:

1. The attached translation from Hebrew to English is an accurate representation of the document received by Rina Ne'eman Hebrew Language Services, to the best of my knowledge and belief. The document is designated as P6: 11-15.
2. I am a professional translator with a B.A. in International Relations from the Hebrew University of Jerusalem (Israel) and 30 years of translation experience. I am fluent in Hebrew and English, and I am qualified to translate accurately from Hebrew to English.
3. To the best of my knowledge and belief, the accompanying text is a true, full and accurate translation of the Hebrew-language document bearing the bates number, P6: 11-15.

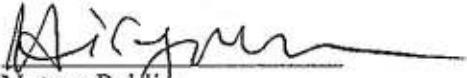

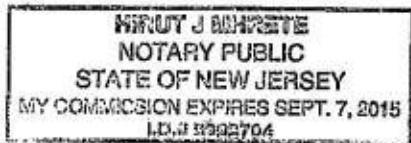
Rina Ne'eman

ss.: New Jersey

On the 28 day of February, 2014 before me, the undersigned, personally appeared Rina Ne'eman, personally known to me or proved to me on the basis of satisfactory evidence to be the individual whose name is signed to this Declaration and acknowledged to me that he executed the same in his capacity, and that by his signature on this Declaration, the individual executed the Declaration.

Sworn to me this
28 day of February, 2014

Notary Public

IN THE UNITED STATES DISTRICT COURT
FOR THE SOUTHERN DISTRICT OF NEW YORK

MARK I. SOKOLOW, *et al.*,

Plaintiffs,

vs.

THE PALESTINE LIBERATION
ORGANIZATION, *et al.*,

Defendants.

No. 04 Civ. 00397 (GBD) (RLE)

DECLARATION OF RINA NE'EMAN

Rina Ne'eman hereby certifies as follows:

1. The attached translation from Hebrew to English is an accurate representation of the document received by Rina Ne'eman Hebrew Language Services, to the best of my knowledge and belief. The document is designated as P 6: 16-30.
2. I am a professional translator with a B.A. in International Relations from the Hebrew University of Jerusalem (Israel) and 30 years of translation experience. I am fluent in Hebrew and English, and I am qualified to translate accurately from Hebrew to English.
3. To the best of my knowledge and belief, the accompanying text is a true, full and accurate translation of the Hebrew-language document bearing the bates number, P 6: 16-30.

Rina Ne'eman

ss.: New Jersey

On the [6] day of February, 2014 before me, the undersigned, personally appeared Rina Ne'eman, personally known to me or proved to me on the basis of satisfactory evidence to be the individual whose name is signed to this Declaration and acknowledged to me that he executed the same in his capacity, and that by his signature on this Declaration, the individual executed the Declaration.

Sworn to me this March
6 day of February, 2014

Leonor Troyano
Notary Public

LEONOR TROYANO
ID # 2385580
NOTARY PUBLIC OF NEW JERSEY
Commission Expires 5/3/2014

תיק מס': 5398/03

1

תאריך: 06/02/05

בית המשפט הצבאי
ש ۱ מ ר ۱ ۱
- פ ר ۱ ט ۱ ק ۱ ל -

דין בית משפט מיום: 06/02/05 בפני הרכב: סא"ל ארז חסן -אב"ד
 רס"ן אליהו נימני -שופט
 סרן ארז סרי -שופט

תובע: סרו אירית דיטиш
 סניגור: עוזי דראושה
 נאשם: מאגיד אסמאעיל מוחמד מצרי ת.ז.: 904460862

רשות: סמל אילנה
 מתרגמן: סמל בהאה

- אב"ד זיהה את הנאשם -

הכרעת דין

عقب היקפיו הגדולים של תיק זה, נימוקי הכרעת הדין נמצאים עדין בשלבי כתיבתם. עם זאת, נמסור בעת תמצית הכרעת הדין.

מצאו לנו להרשיע את הנאשם בעבירות המוחשת לו בכת"א, למעט פ"א 4, ממנו חוזרת התביעה בסיכוןיה. הנאשם מושרע בעבירות הבאות:
חברות בחתאחות בלתי מותת – עבירה לפי תקנה 85 (1) (א) לתקנות ההגנה (שעת
 חירום), 1945.

נשיאת מושרה – עבירה לפי תקנה 85 (1)(ב) לתקנות ההגנה (שעת חירום), 1945.
יר לעבר אדם – עבירה לפי תקנה 58(5) לתקנות ההגנה (שעת חירום), 1945.
ニסיו ירי לעבר אדם – עבירה לפי תקנה 58(5) לתקנות ההגנה (מיס' 225), תשכ"ח – 1945.
סע 19,20 לculo בדבר כליל האחריות לעבירה (יהודיה ושותמرون) (מיס' 225), תשכ"ח – 1968.
גרימת מוות בכוונה – עבירה לפי סע' 51 לculo בדבר הוראות ביטחון (יהודיה ושותמرون) (מיס'
 378), התש"ל – 1970 (פרטי אישות).

ニסיו גריםת מוות בכוונה – עבירה לפי סע' 51 לculo בדבר הוראות ביטחון (יהודיה ושותמرون)
 (מיס' 378), התש"ל – 1970 ולפי סע' 19,20 לculo בדבר כליל האחריות לעבירה (יהודיה
 ושותמرون) (מיס' 225), תשכ"ח – 1968 (3 פרטי אישות).

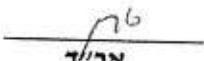
שירות קשר לגרימת מוות בכוונה – עבירה לפי סע' 51 לculo בדבר הוראות ביטחון (יהודיה
 ושותמرون) (מיס' 378), התש"ל – 1970 ולפי סע' 21,22 לculo בדבר כליל האחריות לעבירה
 (יהודיה ושותמرون) (מיס' 225), תשכ"ח – 1968.

ובחר כי לעניין פרטי האישום המרכזויים, דחוינו עבירות הרצח, מושע הנאשם כשותף
 עיקרי וזאת לאור מעמדו הבכיר בארגון, העובה כי היה מעורב בשלבים אופרטיביים של
 ביצוע מעשי הרצח ובחים צילום המתאבד, מימון הפעוע ומסירת כל הנשק אשר שימש בו.

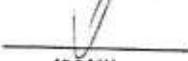
ניתן והודיע היום, 06/02/05, בפורם ובמעמד הצדדים.

שופט

אב"ד

שופט

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51

תיק מס': 5398/03

2

תאריך: 06/02/05

ראיות לעונש

ת: אין ראיות לעונש
 ס: אין ראיות לעונש

תובעת מסכמת:

היום נotonin הנאש את הדין בגין אחוריותו כמצבע עיקרי לריגימת מותם של 10 בני אדם. לצד זאת, הורשע הנאש בפיעולות ביטחונית חמורה עניפה, תוך שוגם מסקירות מעשים אלו ברורה נחישותו וחתרתו כדי מטרת אחת- גדיית חי אדם. הנאש אמן ונותן את הדין אחרון בזמן, לאחר כל "גיבורי", מבצעי הפגיעים במצר וחרמיש, אלום מטעה, מבחינות רבות, ניתן לראות בו ראש וראשון להם.

לא ניתן להתעלם מהיבט לחומרה מעמדו הבהיר בארגון התנים. למדנו, לצערנו, כי הטrror, הגם שהיה מכמה באופן עיוור בקורבנותם מקרים, פעמים רבות יש בו דווקא חוקיות או ביתר דיוק אינטנסטיבית, ציניות בחיי אדם. לעיתים נוח לבצע פיגוע זה או אחר במווד מסויים, בתזמון מסוים, ביישוב מסוים, בתוך תחומי הקו הירוק או מחוץ לו. וכך, לטעמה של התביעה, נכון תפkickו המקרה של הנאש כמעין פסק באוטם היהם של קורבנות עולמיים עתידיים, ירצה יבצע פיגוע רצח, לא ירצה יינצלו הפעם חיהם.

אדঁשי כי עובר לפיגוע בחרמיש נתבקשה הסכמה המפורשת של הנאש לבייצוע הפיגוע על ידי בכיר המרצחים, מוחמד נאיפה, הסכמתו של הנאש ניתנה ורק לאחריה יצאו לפעול החלבים הבאים, שהביאו כוכור למותם של שלושה בני אדם. הנאש אף הנידל לשעות לאחר ביצוע הפיגוע, אולי בשלמוני ההצלחה, העביר הנאש למוחמד נאיפה, בדיק שבל "הצלהתו" של הפיגוע סכים כסף. ואם יתמה התומה על כך, גם זה אינו מקרה, שכן הנאש שא תפקיד אשר במסגרתו העביר כספים בהזדמנויות רבות ובנסיבות לפחות פעלים מרכזיים בארגון.

גם לbijoux הפיגוע במצר נודעה תרומה מכרעת לפועלו של הנאש, היota שהוא שהעיבר למעשה את כל המשחיתו לידי המרצחים, בסופו של דבר. על תרומה זו ודאי שאין צורך להזכיר מילים באשר לקשר הסיבתי בין מעשיו כאן ובין קרונות התוצאה.

בנוגע לפיגוע ברחוב יפו בירושלים, שימש הנאש כצלם של המתאבד לפני יציאתו לפיגוע. התביעה טענה לא אחת לפני בימי"ש נכבד זה, אודות הקרדינליות שהוא מוצאת בפועל זה. אdagish בקצרה כי פאן נסף חמוץ של פיגועי ההתאבדות שבאו בקורבונו הינו ההוד התקשרורי שבא בעקבותן, בו יש למעשה להפחיד, לשתק ולזרע אימה בחיו של כל ישראלי, באשר הוא ישראלי. תרומה רבה לכך יש בצלומי מותם של מטאדים, זאת גם מוחבינה שהם ממשים דוגמא מצלמות גם לבאים בעקבותם. יותר מכך, לטעמה של התביעה, באקט הצלום יש כדי לאפשר במישרין, בסופו של דבר, את ביצוע העבירה עצמה על ידי אותו מתאבד בכך שלמעשה יש באקט זה משום עידוד רוחו של אותו מתאבד, חיזוק החלטתו לצאת לbijoux הפיגוע.

התביעה תפנה לעניין זה לטיעוניה בתיקו של אייל נוצר, תיק בימי"ש 5572/03. בתיק זה נגור על הנאש מאסר עולם ואולם לא מן הטעם שביקשה התביעה, הינו השתתפותו בצלום המתאבד, אלא אם כי ריבוי העבירות שייחסו לו. עם זאת, אכן כי התביעה הышה ערער בתיק זה והוא עודנו תלי ועומד ב biome"ש לערעורו. כן ביקש להפנות לתיקו של כמאל שעבלי, שנידון בימי"ש זה, שם קיבל biome"ש את עמדתה של התביעה באשר לתרומה המשנית של אותו אקט של צילום המתאבד.

היום נסגור מעגל. דמס של קורבנות הנאש זוקק אל biome"ש והتبיעה תבקש כי עונשו ייגור ל-10 עונשי מאסר עולם מצטברים בגין כל נפש ונפש אותה קטע. כן תבקש התביעה מאסר נסך קצר בשנים, בגין יתר העבירות בהן הורשע הנאש.

1
 2
 3
 4
 5
 6
 7
 8
 9
 10
 11
 12
 13
 14
 15
 16
 17
 18
 19
 20
 21
 22
 23
 24
 25
 26
 27
 28
 29
 30
 31
 32
 33
 34
 35
 36
 37
 38
 39
 40
 41
 42
 43
 44
 45
 46
 47
 48
 49
 50
 51

תיק מס': 5398/03

3

תאריך: 06/02/05

סניגור מסכם:

הנאשס הכחיש לאורך כל הדרך את כל המיווחט לו בכת"א, אולם בהרשעתו היום בפני ביהמ"ש מהוות מכחה קשה לנשס ולמשפחתו. הנאשס בחקירה הראשית ובחקירתו הגדית בbihm"sh, וגם בחקירתו במשטרת, הוא הודיע מעשי אלימות נגד מדינת ישראל. מדובר בנאשס שאפיילו במהלך המשפט שהיה בפני ביהמ"ש נגרמו לו עוות דין. מדובר בנאשס בן 32 שנים. הוא המפונס היחיד למשפחתו, אשר מרכיבת משני ילדים. אשתו נמצאת כאן וגם אימmo חוללה. לנשס יש המון חובות וMSCINTA. הנאשס עובר לאיורע נשוא כת"א עבד בתור קצין במשטרת הפלשתינאית. הוא עבד במשטרות ובനאמנות. מצבו הפיננסי של הנאשס רעוע מאוד. ילדיו הקטנים לומדים בכ"ס ויש צורך שאביהם יתמוך בהם מבחינה כלכלית וחשוב שאביהם יימצא לידם.

הנאשס הוא אדם חוללה, יש לו בעיות ברגליים. יש לי טיעונים אחרים, חזיל ווד לא קיבלתי את הנימוקים לידי. לנשס אין דם על הידיים. זה מה שהוא טען לאורך כל הדרך. אפיילו התנהגותו של הנאשס היום, אינה כמו של הנאשסים האחרים, אשר היו מודים במעשים שעשו, אך הנאשס לא עשה זאת. אנו מבקשים שביהמ"ש יתחשב בנסיבות.

נאשס:
 אני מהתחלת הבאתי את הריאות לביהמ"ש. התביעה בהתחלה קבעה את גורלי. אני אמרתי שאני לא מפחד רק מאלוהים ואני נגד רצח של אזרחים ישראלים ופלשתינים. הייתה קצין במשטרת הפלשתינית והפלילו אותו גנבי רכבים. אני כיבדתי את הבים"ש עד עכשו. אני מקווה שתיקח בחשבון את כל הדברים האלה, אתה מטפל בילדים שלך, גם לי יש ילדים.

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27

תיק מס' : 5398/03

4

תאריך: 06/02/05

ゾר דין

הנשם הורשע, כאמור בהכרעת הדין, בעבירות המיויחסות לו בכתב האישום (למעט פרט האישום הרביעי, ממנו חזרה התביעה). המדויב בשורת עבירות קשות וחמורות, שאין חמורות מלהן, מון עליה אחוריותו של הנשם לרציחתם של עשרה בני אדם וכן שורת עבירות נספנות ובهما עבירות ניסיון לרצח מתות בכונה, ירי וועוד.

הנשם נשא בתפקיד ראש "גדרי אל אקזה" באזורי שכם, ובתקפידו זה משך בחוטיהם של פוגעים רבים אשר יצאו תחת הנהתיו, במימונו, בברכתו ותוך שימוש בכל הנשק שmasr.

הנשם היה מעורב בשורת פיגועי התאבדות כאשר הוא וחבריו לארכון צמא-הדם, שילחו בזאת זה מפגעים מותאים אשר זרעו בחוץ ערי ישראל רצח ומות. עובדות כתוב האישום, בהם הורשע הנשם, מתארות ארכוכות את השלבים המפורטים שקדמו להוצאה לפועל.

הנשם, בתפקידו הבכיר, הוא זה שניצח על תעשיית מוות בזיהו ומסר הוראות לפעלים הכספיים לו לשלח מפגעים למשקי רצח המונחים. אולם הנשם לא הסתפק בתפקיד "פיניסטריאלי" בלבד, אלא שלח ידו גם בשותפות מלאה לשילוח המפגעים ממש, ובכלל זה צילום מותאבד במקורה אחד, מימון פיגוע אחר והספקת כלי הרצח באירוע שלישי.

כאן המקומות להציג, את אשר אף עליה מהכרעת הדין, כי אחוריותו המלאה של הנשםamus נלמדת זו ממידת מעורבותו ה"אופרטיבית", אולם גם ממעמדו הבכיר העולה לאורך כל חומר הראיות. מתרבר כי הנשם היה, באזורי שכם, פ██ק בעינויין חיים ומות, והוא נצל את מרותו על פני אחרים לשם שליחות מרצחים. הנשם הוא זה שמייר אף ליטול אחריות על מעשי הרצח, בפני אמצעי התקשות.

הנשם הוא האחראי, ביחיד עם שאר חברי לכונופיית המרצחים, לפיגוע הדמים ברחוב יפו בירושלים, ביחסוב חרמש ובקבוץ מצר. כתוצאה ממushman מצויו את מותם עשרה בני אדם, בהם שני ילדים רככים בקבוץ מצר, אמס שנרצחה ביחד עםם, שניהם תושבי הקיבוץ, נעורות שנרצחו מרתוך קצר מביתם ביחסוב חרמש, נשים שהלכו ברחוב יפו בירושלים. פיגועי הדמים ברחוב יפו, ביחסוב חרמש ובקבוץ מצר זעזו את המדינה באכזריות ובשלותם.

הנשם לא חדל ממושיו, גם כאשר הלכו ורבו קורבנותיו, גם כאשר הלק ופתח גilm. גם לנוכח הירצחים של ילדים רבים, לא נז הנשם ממושיו והוסיף לטבות את קורי המות תחת ידו. הנשם לא היסס והורה לשלח את חיית-האדם, את הרוצח סירחאן סירחאן, לביצוע מעשה רצח נוספת, אשר למרבה המזל לא יצא אל הפועל.

ואכן, מלבד מעשי הרצח בהם הורשע, ומלאד הפשעות שגרם לאלו שרדתו את התקפות התופת של המפגעים ששילח, עוד שלח הנשם את ידו במעשה ירי וניסיון לירוי.

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43

תיק מס': 5398/03

5

תאריך: 06/02/05

כפי שציינו בהכרעת הדיון, מצאנו כי חלקו של הנאשם הוא של שותפות מלאה. ואכן, העובדה כי הנאשם נהג בפחדנות והסתתר מאחרוי מצלמות הוידאו ושלח אחרים להרוג ולהחרג, כי התחבא מאחרוי מותן הוראות אחרים, כי עטף בשטרות כסף את מוג לבו, כי נטל אחריות על מעשי אחרים, עבדת פחדנותו של הנאשם אינה מחייבת כי יחמק מן העונש הרأוי לו ולשכמו. הנאשם אחראי באופן מלא למותם של עשרה בני אדם חפים מפשע, ומאחריות זו לא יחמק.

אנו גוזרים עם הנאשם 10 מאסרי עולם מצטברים.

זכות ערעור בחקוק החל מיום המצאת נימוקי הכרעת הדיון לידי הצדדים
ניתן והודיע, 06/02/05, בפורמי ובמועד הצדדים.

שופט

אב"ד

שופט

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20

תיק מס' 5398/03

1

תאריך: 28/06/05

בית המשפט הצבאי
ש ۱ م ر ۱ ۱
- פ ר ۱ ط ۱ ك ۱ ل -

בפני הרכב: סא"ל ארז חסן -**אב"ד**
 רס"ן אליהו נימני -**שופט**
 סרן ארז סרי -**שופט**

תובע: סרו אירית דיטиш
 סניגור: עוזי דראושה

נאשם: מאג'יד אסמאעיל מוחמד מצרי ת.ז.: 904460862

- **אב"ד זיהה את הנאשם** -

הכרעת דין

האישומים וזירות המחלוקות:

ביום/ 05/06 מסרנו את הכרעת דין של הנאשם וגורנו את דין. כמפורט להלן נימוקינו המלאים להכרעת הדין:

כגד הנאשם הוגש כתוב אישום קשה ואرون, הן מבחן חומרת העבירות והן מבחינת היקפן. מיהוס לאנשים כי בשנת 2002 שימש כראש "גזר אל-אקצא" באזר שכם ומתקוף תקיפדו ניצח על הוצאה לפועל של מסוף פיגועים - ובهم פיגוע הדמים ברחוב יפו בירושלים, ביישוב חרמש ובקיבוץ מצר - בהם מצאו את מותם 10 אנשים, בהם 2 פעוטות ואמהם, ונפצעו שעשרה אחרים. עוד מיהיחסים לנאים מעשי ירי וניסיו לירוי לעבר אדם וקשירת קשר לגרימת מוות בכוונה.

הנאשם כפר בכל המויחס לו, הון בתשובתו לאישום וכן (במרבית המויחס לו) בתקירתו המשטרית והאישום שנundo מבוסס על הפלות רבות מתחריו ושותפיו לארגון ולמעשי הרצח. כבר בתחילת הדיבורים יש לציין כי הסוגיה המרכזית בתיק זה, נוגעת לוויהו של הנאשם, אשר לרוב מקונה ע"י חבריו בכינוי "בוז" - כינוי אותו מכחיש הנאשם.

לצד הכחשתו של הנאשם את מעורבותו שלו במעשי הרצח, הרי שכן מחלוקת של ממש באשר לקרות האירועים (לאור הסכמת ההגנה להגשת חומר הראיות הטכני), ונראה כי אף לא החלקם של שאר המעורבים, אשר ברובם נשפטו והורשו זה מכבר על מעשיהם.

חומר הראיות:

אמורויות הנאשם:

היעד בפנינו גובה 2 אמורויות של הנאשם, רס"ם מטאנס חדאד. מעודות עליה כי חקירתו של הנאשם התחנכה באופן רגיל. ואכן לא נטען מצד הנאשם כל טענות זוטא, לא בכלל ולא כלפי חוץ. חדאד בפרט, וההגנה אף הסכימה כי יוגשו אמורויות של הנאשם שנגבו ע"י העד.

בxicomיה בבקשת ההגנה לקבוע כי יש ליתן משקל מופחת לאמורויות של הנאשם, וזאת עקב העובדה כי האמרה לא נכתבה בעברית, כי לא חוקלה וכי העד לא ערך לנאים מסדר ויהוי.

¹ ראה פרוטוקול מיום 2/09/03, עמ' 1.

לא ראיינו לנכון לקבל את טענות ההגנה במישור זה. מעיון בשתי אמרותיו של הנאשם ברור כי הוצע לנאש לכתב את אמרותיו בכתב ידו, אולם הוא סירב לעשות כן ואף סירב להחותם. יצוין כי באمرة הראשונה אף נימק הנאשם סירוב זה בכך שהוא אינו "מכיר בחוקיות ההליכים המשפטיים של הОсב"ח הישראלי". יצוין עד כי אקט הצעה לכתב את האמרה והシリוב לה, נעשו ע"י חוקר המשטרה חדוד בנסיבות עמידתו לתפקידו, רס"מ לוטוף מרעי. לאור הדברים אלו, לא ברור מה הרובותא בכתביה האמרה בעברית או בעברית.

חסגנו לא הציג בפנינו מהו המקור הסטטוטורי לחובת, כביכול, של החוקר להקליט את החקירה ומודיע יש בכך כדי לפසול את האמרה, כתבענו. מעיון באמוראות ובעדות גובה האמוראות, עולה כי תנאי "תקנות השופטים", המכשירים קבילותן של אמרות, התקיימו ובכלל מתן אזהרה בחוק, מתן הזדמנות לכתיבת האמרה ותחימתה עליה, הקראת האמרה המתרוגמת בסוף חקירה וכו'.

הקליטת החקירה איננה תנאי על פי דיני האוור לקבלות האמרה ואני פוגמת במשקלה.

באשר למסדר הזיהוי, כפי שהצתירה הותעת², לא היה נובה האמרה ממונה על חקירותו הכלולות של הנאשם ושאלות בתחום מיחדי חקירה, לטענת ההגנה, יש להפנות לחוקריו. באשר לשוגות חובת עריכת מסדרי זיהוי, נדרש בהמשך.

באשר למשקל האמרות, לא מצאו מקום להפחית משקלן, להיפך. ניכר מן האמרות כי החקירה התנהלה באויראה חיובית, ובמהלכה אף הוצעו לנאים כוס תה וסיגריות והוא יצא לאחרות צהרים³. הנאשם אישר כי הוא חש בטוב. באמוראות מאוחרת הנאשם אמר שריינו עם שאר עדוי התיבעה, בהם ידובר להלן. הנאשם מוסר תיאורים מפורטים של העברות כספים שביצע, קשוו - שידעו עלויות ומורדות - עם פעילים אחרים, כתובות אינטרנטן בין השימוש וכיו"ב פרטיהם אשר ניכר בהם כי הם באים ממקור ראשון.

באשר לטענת ההגנה בסיכוןיה כי "הנאש הכחיש את המוחיס לו בכתב האישום, שיתן פעולה עם חוקריו בחקרתו המשפטית נתן פרטisms מלאים ואינפורמציה מלאה, אולם בכל חקירתו במושטרה ובבירות הנכבד הנאשם לא חודה במעשים המוחיסים לו" (סעיף ג' לסיומי ההגנה) - מוטב היה לדברים, התולושים למגורי מונחים בין הכתוב, שכן קראיה תמה באמורה הייתה חוסכת את כתיבתם.

סוף דבר - מצאו לנו לקבל את אמרותיו של הנאשם ולהעניק להן משקל מלא.

עד התביעה מוחמד נאיפה:

היעד בפנינו העד מוחמד נאיפה ביום 03/09/02, עדות אשר כללה, למעשה, את החקירה הראשית בלבד, וזאת לאור סירובו של העד להמשיך את עדותם, כמפורט בעמ' 6 לפרטוקל מאותו היום. אין מחלוקת של ממש כי מדובר במאי ש אחראי לפגועי הדמים ביישוב חרמש ובקבוק מצר.

ראשית עליינו להזכיר לטענת ההגנה כי נגרם לנאים עיות דין בכך שלא הושלמה חקירתו הנגדית של העד וכי במצב דברים זה אין לקבל את אמרותיו מכוח ס' 10 א'. אכן, העד הובא למסור עדות וביתת המשפט והצדדים הוכנסו על מנת לשמעו את עדותם במלואה. עדות זו נקבעה בשל רצונו של העד בלבד, אשר סירב להמשיך ולהסביר לשאלות שנשאל. בית המשפט נקט בשורת עדדים על מנת להמשיך את שמיית העדות ובכלל זה קראיה לסגנוו של העד, אולם העד התמיד במר� (ראה מהלך הדברים בעמ' 6 לפרטוקל אותו דיוון, ובכלל זה החלטתנו החותמת את העדות).

כידוע, מאז ניתן פסק דין הנודע של בית המשפט העליון בעניין חגי-חיה, ד"ר 4390/91, מדינות ישראל נ' י' חגי-חיה, פ"ד מו' (3) 661, עמודות על מכונה הحلכה בעניין מעמדו של הי"ע השותק⁴, הלחכה אשר ניתנה ע"י הרכב מומחה לשפטבי בית המשפט העליון, אשר ראה אף بعد השותק כעד אשר ניתנה לצדדים הודמנות לחוקרו, וכמכן שפטוחה הדרך להגשת אמרותיו על פי ס' 10 א' לפקודת הראיות. עד ראה לעניין זה, ע' איי"ש 114+99/00, הוכיח אף בהחלטתנו מאותו היום. הסגנוו הביא בסיכוןיו שורת אסמכתאות מותן ניתן ללמידה - לטענותו - כי בהעד חקירה נגדית, יש לבטל את משקל העדות כולה, אולם המذبور בפסק דין ישיים ביזור, משנות השבעים ועוד קודם לכן, אשר כולל נמסרו טרם שנטבללה הlecture חגי-חיה, חלקים אפילו עוד לפני שנחיקת תיקון ס' 10 א' לפקודת הראיות..

² שם, עמ' 2, שי' 22-24.
³ ראה ת/1, עמ' 2, שי' 1; עמ' 5, שי' 25-26.

תיק מס' 5398/03

3

תאריך: 28/06/05

שאר התנאים העומדים בסיסוד ס' 10 א' התקיימו, ובכלל זה החובדה כי היחיד אישר את מתן אמרותיו², וכן קיומן של סתיות מוחותיות בין העדות לבין האמורה (התובעות ציינה שורה ארוכה של סתיות בסיכוןיה בלבד שהגנה חלקה על כך בסיכוןיה. נזכיר, למשל, את הבדלי הגרסאות בין העדות לאמרה לעניין זיהוי הנאשם, הרקע לקבלת הסכום של \$3,000 ממן ועד).

לאחר שמצאנו כי התקיימו התנאים לקבילות אמורתי של מוחמד נאייה עי' סי 10 אי לפוקוד הריאות, מצאנו אף להעדיין את אמורתי של העד על פניו עדותן החלקית ובוגניתו. ננקט מדוע:

ראשית, חשוב לציין באופן כללי, כי אפיקו מתרך החקיקות והשeriorיות של העד בפנינו, מאחר העד את עיקרי הפלתו את הנאים בamarota. העד מאשר בעדותו בפנינו, גם אם לאחר התהמכוויות שנותר, כי קיבל נشك מידיו של אדם בשם "בובו" ואך קיבל מידיו סוכם של 3,000 ₪ לאחר פגוע חרמש. אmons העד טוען כי הנאים איננו אותו בגז, אלא הדבר אכן מעלה ואין מورد, כי הרוי גם מתרך עודו של לא עולה כי פוגש את אותו "בובו", אלא יציר איתו קשר על סמך מספר טלפון שקיבל לידיו בירושה מרואד כרמי, שעלה שהחלהיף את מקומו בראש "ג'ודוי אל-אקעה" באזורי טול-כרם. גם את הנשים והכספים לא קיבל מידיו של "בובו" ישירות אלא באמצעות שליחים. גם מתוך גרסתו, החקיקת אף היא, של הנאים בamarota, עולה כי העברות הכספיים והשק מידיו לעד היו באמצעות שליחים. מכאן, שאפיקו מתוך גרסתו המכמצצת של העד, עדין עומדת הפלתו את הנאים על נבה.

בammerotio shonot, morchib haed u'd yotar matshir ha'grosa ha'matzemata sh'meser be'duto ha'challat be'pneiyo. Ra'aino le'konu la'kbel at amrotot sh'haed. Nicer mu'yon ba'amrotot ci ha'modover ba'amrotot be'ulot meshkal rab biyoter. haed catav at achot ha'amrotot be'catav yio'v v'halil la'ctob g'm at ha'achora, ak'hafsi'k at catibat ha'morutzon. ha'amrotot ni'tanu 'eyi haed la'ach sh'tohor chok v'ho'ah thomim bat'hutiyot d'pi ha'amrotot. ba'amrotot no'tal ul'azmo haed acharotot la'mushei rach' k'shim v'aimonim ton' pirutot norchav shel han'siviot she'k'domo be'bitzutum. ha'shovaah shel tokn ha'amrotot la'shar ha'chomer ha'rai'iti she'ba' p'neiyo - v'be'khol zo la'amrotot ha'nashim, ha'matshir at ha'icrhotou um haed v'ken at ha'ubrat ha'nashim v'ha'csipim li'di'zo - machzukat u'd yotar at meshkal amrotot sh'haed.

אם כן, מוצאו לנכון לקבל את אמרותיו של העד, הן מכוח אימוץ תוכנן, באופן כללי, ע"י העד, במחלה עדתו והן מכוח (ככל שהדברים נוגעים בסתיוויות שבין גרסת העד לבין הרשות באמורות), מכוח ס' 10 א', וזאת מן הנימוקים האמורים לעלה.

עד התביעה מנצור שריהם:

ונושא על גבו קופת שרכיס ואף הוא אחראי לשורת מעשי רצח קשים.

פרשת התביעה ויש בדבר משום פגעה בהגנת הנאש.

לא נותר לנו אלא לשוב ולהיזקק, פעם נוספת, לאזכורו ע' איו"ש 114-99/00, אשר נוצר קודם לבן בהכרעת דיןינו זו בהקשר אחר, וכך מוצטע עי' הتبיעה המלומדה בסיקומיה. בית המשפט לעתורים נדרש לדבריו היוזעים של בכ' הנשיא זמורה המנוח, אשר דומה כי מזו אשר אמרו - כבר בערעור הפלילי הראשוני שדועו בבית משפטה העלינו של מדינת ישראל!! - מצאו את מקום בפתחו סדר הדין הפלילי. ואכן, הורו הנשיא זמורה כי סדר דין פלילי אינו ראוי ממשחק שה- מוט אשר די במחלוקת שוי או חדחרז את גורלו לעד. בית המשפט לעתורים הכיר באפשרות לזמן עדדים או להגיש ראיות מטעם הتبיעה לאחר תום השלב הדויין - גם אם יש להתייר בקשות כאמור בaczemot. גם אם על הتبיעה להימנע מכך והכל בכפוף לסיגג כי אין בדבר לפגוע בחוננת הנאים.

בנסיבות העניין שבפניו, לא ראיינו מודיע קבלת בקשה התביעה, אפיו בשלב הסיכוןים, יש בה פסל כלשהו. ראשית, אין ספק כי בבקשת התביעה הנשנה בתומו לב וללא מתוך שיקול פסול, עין בפרטוקול הדיוון מיום 14/06/04 יגלה כי התביעה הונחה שורת בנסיבות להגשת חומר מס' 10

⁴ ראה פרוטוקול עדותו של מוחמד נאיף מיום 03/09/02, עמי 5 ש' 30-14.

תיק מס' 5398/03

4

תאריך: 28/06/05

א', ואין ספק כי הבקשה להגשת אמרתו של העד מנצור שרים, נשכחה ממנה בהיסח הדעת. 1
 שניית, כל הפעעה אין בבקשת התביעה. התביעה היחיד את העד מנצור שרים, עימתה אותו עס 2
 דבריו באמרתו, חודעה מראש ובמילים ברורות על כוונת להעיד את גובה אמרתו יעקוב ברזני⁶, 3
 ואף העידה את גובה האמורה בויחס לנסיבות נבייה מהליך שאנו לו כל הסבר אחר, זולת רצונה 4
 להגישי את אמרתו של העד מכוח ס' 10 א'). שלישיית, כל פגיעה אין בחגנותו של הנאשם בבקשת 5
 המואורת להגשת אמרתו של מנצור שרים. העד העיד ונחקר עיי' הצדדים, ובכלל זה חקירה נגידית 6
 עיי' ב' ב' הנאים. לנאים נינגה אף הזדמנות לחזור את גובה אמרתו. הנאים אף התייחס 7
 בבודדותו בפרש התהננה להפלתו של מנצור שרים באמרטו ומסר גנסה באשר אליה. הבקשה 8
 להגשת אמרתו של העד, אין בה כל פגעה בחגנת הנאשם. 9
 10

לאחר שצלחנו את משוכת השלב הדויוני להגשת הבקשה, נגלח חש מחר כי התנאים הקבועים 11
 בצד של ס' 10 א' ל渴בלת האمرة, מתקיים במלאם, שלא העד והיד וניתנה לצדים 12
 הזדמנות לחזור, מתן האمرة הוכח, הן מעודתו של העד שזיהה את אמרתו וחן מעודות גובה 13
 האمرة, וכן לאור קיומן של סטיות מחותיות בין האمرة ובין העדות. עת דרש לשאלת כלום 14
 יש מקום להודיע את האمرة על פני העדות! תשובתנו לשאלת זו חיובית ולהלן נימוקינו: 15
 16

א. גם עדותו של מנצור שרים הייתה מובללת ככל שבתקבש ליתן הסבר להפללות המפורשות 17
 שהפליל את הנאשם באמרטו, הפללות מוחן ביחסו להזoor במהלך מהליך עדות. העד אישר כי 18
 חתם על האمرة וכי החוקר אף הזכיר לו את תוכנה, אלols דבק בטענות כי החוקר כתוב 19
 בדברים אחרים מלא שאמו הוא עצמו במהלך גביהת האمرة. העד אף תמייר לקבוע 20
 בפסקנות כי החוקר וסייע דברים על אמרתו לאחר שזו נכתבה בפניו, אלols לשאלת התובע 21
 לא ידע לפרט על אלו עניינים מדבר. 22

ב. באשר למשקל גרסת ההכחשה של העד את דבריו כנגד הטענה באמרטו, אשר ניתנה במהלך 23
 החקירה תנגידית בעד העד מшиб כתמי לסדרת שאלות מדרכות בעלייל בהתאם לרשאה שם 24
 הסגנון בפיו, מוטב לא להרחיב את הדייבור.⁸ באופן מוזר, ולא הסבר בלבד הרצון לחזור על 25
 הגורסה המוכנה מראש, הפך הנאשם, במהלך עדותו במהלך מנצור שרים, מחבר (בחקירה 26
 הראשית) לשוטר ריש (בגדיות) אשר עבר אויר אחד בגין גניבת רכבים, נתגנו בקשר לתביעות, דבר 27
 שעורר بعد תחושה קשה - גרסה, אשר באופן בלתי מפתיע, עתידה לחזור פעמי' מס' מספר 28
 ישיבות לאחר מכן בעדות הנאים. לעומת זאת, כי בנו לא עוררו הדברים וושם של מஹיגנות 29
 כלל וכלל. 30

ג. העד אישר בדבריו כי היה חבר בארגון גדויל-אקטה, וכעולה מאמרותיו, אף היה אחראי 31
 לשורה מעשייה מטעם הארגון, כולל עדודה בכיר בארגון. העד אף ידע למסור תיאור 32
 מדויק של שורתה "החלפת הפיקוד" על הארגון באוצר שכם, החל בנאזר עולס ועבור 33
 במבחן המתאם, אלols משנשאלא באשר לוחות מחליפים של תמיי ולטעת התביעה, הנאים), 34
 נתמלה לפטע שכחה מעשה, טען כי לא דע את זהות ראש הארגון באוצר שכם (אללו היה 35
 כפוף הוא עצמו) אף לא טרחה לנוסות לבירור זאת. 36

ד. לעומת זאת העדתו המפוזרת והונגנתית של מנצור שרים בפניו, עומדת אמרתו. משקלה של זו 37
 עולה חן מעודתו של גובה האمرة רס"ס יעקוב ברזני - אשר העד בפינוי ביום 14/06/04 38
 ובעדותו הבהיר את טעויותיו של העד וציין כי האمرة נגבתה על פי הכללים הרגילים - וחן 39
 מעוון בגין האمرة עצמה, עליה חותם העד לאחר אזהרה. מקרים בגין הדברים וכעולה 40
 מעודות גובה האمرة, נראה כי האمرة מבוססת על דברים שכתב העד בכתב ידו. יש להציג ערך 41
 על כך שלא ניתן לעד לכתוב את אמרתו בכתב ידו, אלols בניסיונות הענין, ולאחר שהוכח 42
 להנחת דעתינו - חן מהתרשםו מכך מן העדים וחן מונע השווא לשאר חומר הראיות שבא 43
 בפניו - כי הכתוב בגין האمرة משקף את דבריו של העד שהזכירו לו טרם שחתם עליהם, 44
 לא סבירנו כי יש פגם במשקלה של האمرة (ראה לענן זה גם את פסק דין המהלך של כי- 45
 השופט אלימ פרידמן בעי איו"ש 04/1129+1136+1130+1137/04). 46

אם כן, מצאנו לדוחות את עדותו של מנצור שרים ולהודיע על פניה את אמרתו. 47

עד התביעה פחד שראייה

עד זה העיד בפינוי ביום 30/11/03 ובעדותו מיהר להתכנס לאמורת החפללה המפורשת שמסר לנו 50
 הנאים, בה הוא מתאר כיצד הסיע את הנאים, ביחיד עם אחרים, לבצע פיגועי ורי. משנתבקש 51

⁶ ראה פרוטוקול מיום 30/03/04, עמ' 11 שי 22-23, במקומות יגובה עמדתו של מנצור שרים, ציל' אמרתו.

⁷ ראה פרוטוקול עדותה של מנצור שרים מיום 14/06/04, עמ' 10 שי 12-17, ראה פרוטוקול עדותה של מנצור שרים מיום 30/11/03, עמ' 4.

תיק מס' 5398/03 28/06/05 5

ליין הסבר להפלתו המפורשת את הנאים באמרתו, טענו כי זו הונאה ממנה באמצעות פסולים, כי הוכחה לחותם עליה, כי הופעתה למסרה כתוב האישום שהוגש כנגדו בגין לא הזדה וכיויב. עד הינו טורחים לפרט את הנסיבות שעלו בגרסת העד לעין זה, אלמלא היה עלה באפין ברור כי את טענות הזוטה אשר למשקל אמרותיו, שמר העד לעודתו בתקיו של חנאים בלבד, ואילו במשפטו⁹ שלו לא העלה אף אחת מאותן טענות, ואף הסכים להגשות אמרותיו, ובכללן האמירה המדוברת, אשר ביחס אליה עלו לפניו מן האוב טענות הזוטא שבבודו. אך מובן הוא כי טענות זוטא של נחק ביחס לאמרתו, אשר מופיעות במשפטים אחרים ולא במשפטו שלו עצמו, אין בגין לשכנע.

בשל כל אלו, מצאנו לנכון לדחות את גרסת העד ביחס לאמרתו, לקבל את האמירה (לאחר שתנאים האמורים בסעיף 10 א' התקיימו) ולהעידה על פני עדותנו.

עד התביעה נאצך עוויס

עד זה העיד בפניו ביום 30/03/04. על אף הפלות קשות שהפליל את הנאים, כשותפו לשילוח המוחבל המתואכד אשר ביצע את הרצח ברוח יפו בירושלים וכן כשותוף למעשי ירי, הבהיר העד את הדברים בעדתו. כך טען העד כי הוא מכיר את הנאים בשם הנאים בפרט בלבד, למרות שלא רק מתוכן עוזה בלבד כי היכרתו עמו מקיפה בחורבה (על אחת כמה וכמה שמאמרותיו ומאמרות הנאים, עוזה כי השניים היו בקשרים הדוקים, וכן גורשו מן האזרור ובלתי תקופה בירוץ ובבגד – ראה בהמשך). את העובדה כי אמרותיו הוא מפליל את הנאים, הסביר העד בטענות שהעלה נגד החוקר רוני שחכricht אותו לכתוב דברים (העד עצמו לא זכר מיהו החוקר שחקר אותו ולא ייודה אותו, אך ציין כי מדובר בשוטר Kirch), אולם לא ידע לפחות מהן אותן טענות ("עם החוקר הזה הייתה הבהעה. אני זכר את הפרטים"¹⁰). העד טען כי אכן מזהה את אמרותיו שהוצעו בפניו ואת כתוב ידו, אולם דבריו לא עוררו בנו רושם, שכן העד בקשוי טרח לעין באמירות טרם שהшиб.

העד בפניו החוקר רוני עארם, אשר נגהה את אמרותיו של העד ועדותו עוררה בנו רושם מהימן למורי. בעדותו אישר החוקר שאמיר כי נגהה את אמרותיו של העד ועוויס וכי הוא (עווייס) זה שכותב את אמרותיו בכתב ידו (כפי שגם מעין באמירות עצמן). עוזר הבהיר החוקר את טענת העד כי נגע אמרות נוספות בהן מס' דברים אחרים, דבר העלה גם מעין באמירות הנשאות מספר סידורי.

אם כן, עדותו של נאצך עוויס, שהיתה עדות מבולבלת ושרירותית ("חכל ורשות אצלם בתיקים, לא צריך לחייב לפרטיהם"; "אני לא חיבק לעונת לאף אחד"¹¹), לא עוררה בנו רושם של מהימנות. התנאים להגשת אמרותיו במשפטה מכוח ס' 10 א', התמלאו לאחר שהעד מטען אמרות הוכח בעדותו של גובה האמירות רוני עארם והעד סתר את אמרותיו בעדותו. מצאנו לנכון להעדר את האמירות על פניה העדות. מול העדות המובלבלת והבלתי-משכנית, מצאנו את האמירות כ邏輯יות ובעלות משקל. כאמור, עוזה מקרים באמירות כי הן ניתנו ע"י העד לאחר שהוזהר חזהו ולחדר שחתום על האמירות, אותן כתוב בכתב ידו. עוזה עוד כי גביה האמירות התנהלה באוירה חיובית, וכי העד שתה קפה עישן סיגריות במולך גביה האמירות. גם מעדותו של רוני עארם עוזה כי גביה האמירות התנהלה באופן סטנדרטי ותוך שיתוף פעולה של העד. מAMILIA זומר כי אפייל מזמן השווה בין עדותו של העד בפניו לבין תוכן אמרותיו, עוזה כי הוא באופן כללי מאשר את אחראיותו לפגועים ברוחב יפו וכן במסעדת "סי פוד מוקטן" בת"א, מיאשר את שמות המותאכדים ששלה, והכל מזמן התאמת לתוכן אמרותיו. דהיינו, העד נאצך עוויס בעצמו מאשר את נוכנות אמרותיו, למעט הקטע הנוגע לנאים, ללא הסבר של ממש מדוע דזוקח חלק זה לוקה.

לאור דברים אלו, מצאנו לנכון להעדר את האמירות על פני העדות.

⁹ ראה פרוטוקול משפטו של העד (שומרין 5004/03 ו-04/05/03 מימים 16/07/03 ו-12/12/02 (ת/ 71). הפרוטוקולים ממשפטו של העד, התקלטו בחותם בבקשת התביעה בדיון מיום 14/06/06 לאחר שהסטודנט והווער את העלה לשיקול דעת בית המשפט ובהתאם הפטוטוקולים מושם تعدה ציבוריות המתקבלת ללא עדות ערוכה.

¹⁰ ראה פרוטוקול עדותו של נאצך עוויס מיום 30/03/04, עמ' 5 שי' 10-5.

¹¹ שם, עמ' 2 שי' 16 ; שי' 48-47.